

Modèlics i modelicons...

Octubre 2005

Espècie de butlletí o lo que sigui

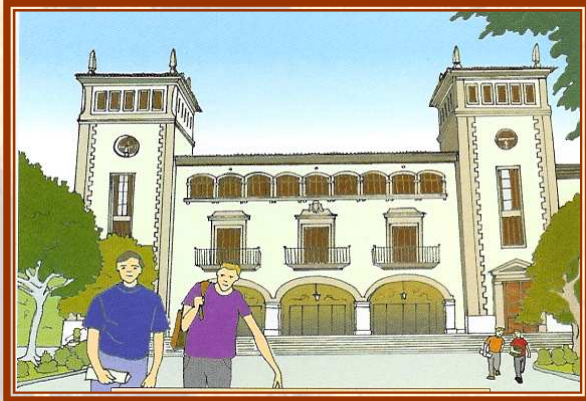
nº 9

*« Fraternitat de l'ànima
millor que la de sang uneix les vides »
(M. Costa i Llobera)*

Octubre 2005

Modèlics

i
modelicons...

Octubre 2005

Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 9

Per a començar...

Nou temps, Noves cares

per **Sebastià Salom**

Els nous temps no comencen de cop en sec, perquè el temps no és més que una successió contínua, sense ruptures, de segons, minuts, hores, dies, setmanes, mesos, anys, segles... I la divisió del temps és, en gran part, arbitrària... Però ara no vull esmenar la plana a les reflexiones filosòfiques d'en Jaume Sancho en el seu llibre "Els fantasmes i la filosofia".

Vull dir que no podem dir amb exactitud quan comença un nou temps, però sí quan irromp en el temps una nova cara (un polític, un cantant, un esportista, un líder de l'ordre que sigui), algú que dóna una nova fesomia al temps.

Doncs a l'Església, temps nous potser no n'hi ha, però sí cares noves: un nou papa des del passat mes d'abril, un nou bisbe a Mallorca des de fa prop de dos anys i uns vicaris generals nous i un consell episcopal nou i així

seguint... I tot això per a continuar tot igual, com abans, o, si més no, per recular una passa enrere. Mirau per on, imaginau que prest tornin fer exposicions del Santíssim i tornin entonar el "Sacris solemnis". I llavors, ironies de la vida, cantaran "recedant vetera, nova sint omnia", quan seria més apropiat canviar els trumfos i dir: "recedant nova, vetera reveniant".

I en aquesta nova conjuntura, o paradigma, com es diu ara, m'obstin a no deixar de creure que l'Esperit guia l'Església. Però he hagut de revisar una mica la meva fe sobre aquesta assistència de l'Esperit. I a l'entretant qualcú ja m'ha fet a saber que aquesta idea és protestant...

I és que no puc creure que Déu dirigeixi directament l'Església, perquè la seva història, la de l'Església, té episodis tan lamentables, que no puc admetre que la seva autoria es pugui atribuir a Déu, ni perquè ho hagi volgut i ni tan sols perquè ho hagi permès.

Crec simplement que Déu va deixar l'Església en mans dels apòstols i dels seus successors. I que li va prometre, això sí, la seva assistència, però només com una assegurança que li garanteix que, per malament que ho facin els seus timoners, la barca no se n'anirà a fons. I aquesta assistència de l'Esperit la m'aplic en primer lloc a mi mateix, com a primer servidor d'una comunitat parroquial. Jo he de pilotar la barca on naveg, com millor sé, amb les meves qualitats i amb els meus defectes. Si ho faig bé, enhorabona; si només ho faig regular, o si ho faig malament, l'Esperit, que és capaç de "fer sortir fills d'Abraham fins i tot d'aquestes pedres", no deixarà que la seva barca naufragui.

¿Recordau aquella frase del professor d'Ascètica i Mística, que tots esperàvem des del principi de curs, tan ben acompanyada d'una mímica de balanceig? "El alma – i jo diria avui: l'Església – es como una barquilla agitada por el viento". Tot seguit, i després d'una explosió de rialles dels alumnes, venia la pregunta, que també ja sabíem i esperàvem: "¿Os sugiere algo?"

Doncs avui aquell record m'inspira aquesta reflexió.

Tots nosaltres, cristians del segle XX i ja del segle XXI, estam dins la barca i, ja que som un llast inevitable, també hem d'ajudar-la a avançar en la bona direcció, en la direcció que, a dret seny, creguem que és la bona. Que com ho hem de fer? De la manera que sigui. Un exemple: fa uns anys em vaig proposar aprofitar la pàgina de "Religión" que els diumenges el "Diario

de Mallorca" posa a disposició del Bisbat per a oferir des de la meua fe i la meua visió de les coses alguna reflexió i donar una imatge d'obertura, de renovació, de crítica civilitzada. Pensava en uns hipotètics lectors, que no fossin precisament els que van a missa cada diumenge, escolten els sermons i llegeixen el Full dominical, sinó en cristians preocupats per la seva fe i per l'Església, però que s'ho miren des d'un tros enfora. Jo esperava que hi hauria altres capellans i seglars que s'animarien a fer aportacions semblants, o bé a la mateixa pàgina o bé a altres columnes i diaris. Alguns n'hi ha haguts, però pocs. Perquè la majoria dels articulistes surten ara d'entre els predicadors de la vella escola, els de "recedant nova, vetera reveniant".

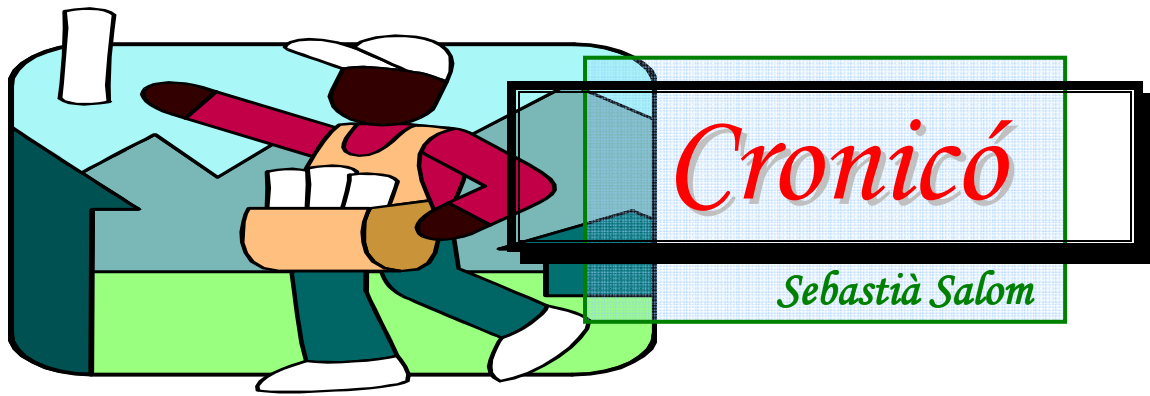
A més del testimoni personal que cada un de nosaltres dóna en els àmbits en què es mou (familiar, professional, social, etc.), és urgent que els cristians de mentalitat oberta (els creients però no crèduls) fomentem una opinió pública que contraresti l'allau de fonamentalismes, folklorismes i laïcismes que ens invadeixen. Per ventura alguns de vosaltres ja militau de bon de veres en aquest aspecte, i jo ho ignor. Sé, per exemple, que en Joan Bauçà fa o ha fet unes aportacions ben saboroses a través de la Cope, però no he tingut l'oportunitat d'escoltar-lo. Vull animar-vos a continuar remant als qui ja ho feis, i a començar a treure els remes als qui encara els teniu amagats.

Sebastià Salom Mas

Nou temps,

Cares noves ?

Reunió de condeixebles

(Dia 27 de juny de 2005 a Sant Alonso Rodríguez)

En el dia i hora anunciats ens reunírem els condeixebles per a la nostra cita anual a l'entorn d'aquestes dates del mes de juny, aniversari de l'ordenació sacerdotal. I ja van 38 anys, que no són berbes.

La trobada estava prevista a partir de les 21h a una sala de la parròquia de Sant Alonso de Ciutat. Ens hi esperava en Joan Bauçà, condeixeble i rector.

I començàrem a arribar, uns més prest i uns altres després. Els presents fórem (per ordre de llista): Amengual, Bauçà, Bennàssar, Bestard, Català, Fons, Fuster, Gual, Mateu, Parets, Rosselló, Rossinyol, Salom, Sancho, Tauler i Umbert. I per exclusió (però per no fer-nos passar llista mentalment) els absents foren: Buades, Darder, Moll, Orpí, Perelló, Pol i Sunyer. Tampoc no hi havia en Ramon, que moltes vegades també ens honra amb la seva presència.

En Jaume Sancho, així com arribàvem, ens donava les dues darreres produccions literàries: el n° 8 de la revista "Modèlics i modelicons...", que, com haureu vist, a més d'altres escrits, és sobretot un record i un homenatge a Miquel Nigorra, en el seu vint-i-cinc aniversari de la seva mort. La segona publicació és la peça còmica "Nit de morts", que el nostre curs va representar en

el Seminari Nou durant les convivències d'agost de 1963, i en la qual un dels protagonistes principals n'era precisament en Miquel Nigorra, "S' ànima de sa comèdia", com es diu a l'encapçalament.

I parlàrem del Seminari, evocant records de quan preparàvem i representàvem l'obra. I anaven sortint coses ja sabudes i repetides i alguna cosa nova, com una anècdota que jo mateix vaig contar i que vaig veure que va fer molta gràcia, i era sobre les explicacions que Sor Catalineta, la infermera, em donà una vegada que jo estava malalt d'angines, perquè em posàs pel lloc que toca un supositori.

Un altre tema estrella varen ser els recents nomenaments eclesiàstics, tant pel que fa referència a la cúpula de la diòcesi, amb en Rafel Umbert com a nou vicari general de territori, com pels altres nomenaments en els quals alguns condeixebles ens hi hem vists implicats.

També posàrem molta d'atenció a les paraules que ens va dir ren Pep-Toni Fuster sobre el procés de la seva malaltia, i ens alegràrem moltíssim de sentir com s'està controlant positivament.

En Jaume Sancho va agrair la col·laboració de tots els qui havien enviat algun escrit per a la revista, va tornar demanar col·laboracions i va repetir que la revista es publicarà només quan hi hagi escrits suficients per a omplir un nou número.

Acordarem, demés, que sa propera reunió seria també i altra vegada a can Joan Bauzà dia 28 de desembre, dia del Innocents: Preneu-ne nota perquè no és cap innocentada.

Segur que no ho he dit tot, i ni tan sols per ventura les coses més interessants. Però si voleu assaborir millor les nostres reunions, procurau esser-hi presents, que no és igual viure-ho que sentir-ho contar...

Sebastià Salom.

Dels nostres arxius...

(Arxiu de M. BESTARD)

Comedor del faro "Rossini".
La primera noche que cenamos
en él. Como veis hacemos cara
de contentos.
Estamos en el camarote 267
de 2ª clase turística.

El nostre convidat

Josep Cabrinetti

Entrevista amb Antoni Bennassar

Amb en Jaume decidírem incloure dins la nostra revista una secció dedicada a entrevistes a persones que haguessin tingut una relació estreta amb el nostre curs, durant els anys de seminari.

I de seguida pensàrem en els prefectes.

Començarem amb en Pep Cabrinetti que fou prefecte nostre a cinquè i a primer de Filosofia, any que férem el viatge a Cabrera.

Vaig anar a St. Miquel, d'on ell és el rector, i dins una sala de la parròquia férem una bona xerrada, de la qual en sortí el que segueix.

Pep, quan vas entrar en el Seminari?

L'any 1955 (un any després de nosaltres).Jo tenia 17 anys i havia acabat el batxillerat superior i el Preu a Montision.

Còm va néixer la decisió d'entrar en el Seminari?

En aquells temps els alumnes de Preu havíem d'anar a Barcelona a examinar-nos, i com que jo ja m'havia plantejat la vocació religiosa, vaig aprofitar per parlar amb el provincial dels jesuïtes, però quan vaig arribar a Mallorca mon pare em digué que de jesuïtes ni parlar-ne, però que si volia anar al Seminari no s'hi oposaria.

Còm foren els primers anys de Seminari?

Com que ja tenia el batxiller, només em feren estudiar llatí. Els "balarrasses" anàvem a

classe de llatí amb el Sr. Amer i la veritat és que no ens enteràvem de res, per això es va decidir que tinguéssim una classe per a nosaltres sols amb Don Llorenç Escales. Férem un any de llatí, i després ja ens ajuntàrem als que feien primer de Filosofia (Bover, Garcia Mallada, Felip Guasp...)

Et costà adaptar-te a la disciplina del Seminari?

Al principi em va sorprendre una mica, però aviat m'hi vaig acostumar, perquè jo venia de Montision, on la disciplina era bastant exigent. A més, en el Seminari vaig tenir moltes oportunitats d'alliberar-me de molts d'actes comuns, degut a feines que m'encomanaven, com la de fer de prefecte durant 3 anys, fer de patge del Bisbe, anar sementalment a Radio Popular amb D. Guillem Fiol, anar pels pobles projectant unes diapositives que havia preparat el rector Payeras.

Aquestes diapositives es varen estrenar a la sala Born amb un gran èxit de públic.

També hi col·laboraren en Toni Pol, en Geroni Fito, en Biel Rossinyol, en Jaume Sancho i altres.

Per cert, nosaltres teníem una habitació, ben tancada, a la infermeria, i que ens servia de redacció. Idò un dia a en Toni Pol se li va ocórrer la idea de canviar el guió de les diapositives per un altre ben diferent al que havia aprovat el Sr. Rector. Tanta sort que mai se'n temé.

També vaig ser el director d'Antorxa. Tot això em distreia de la disciplina del Seminari.

Què suposà fer de prefecte?

A part del que ja he dit, també em va proporcionar l'ocasió d'exercir una responsabilitat i poder viatjar amb vosaltres a Cabrera i a les Covetes (que és quan estrenàrem aquell xandall tan horrible).

Pep, tu eres la veu més representativa del Siminari.

Bé, vaig tenir moltes ocasions de representar el Seminari. Ara record la "sabatina" que transmetíem per Radio Popular. També vaig

participar en molts guions radiofònics, en diverses obres de teatre com "El divino impaciente" i "El Cardenal", en les " rondalles" en les qual D. Francesc Borja i Moll feia de cronista amb aquella veu tan característica.

Record que les primeres rondalles les gravàrem a casa de la Sra. Magdalena Pons, tia de Fèlix Pons, que per cert també participà en les emissions.

La veritat és que els estius em passava quasi tot el dia a Radio Popular. Hi estava fins les 12 de la nit, que era quan tancaven L'emissora.

Conta'ns el teu currículum de capellà

El primer destí fou Lluçmajor (anys 1964-68). Després a St. Miquel del 68 al 71). Del 71 al 82 a Son serra. Del 82 al 91 a Ciutadella, per ser director de la Radio Popular de Menorca.

L'any 91 vaig tornar a Mallorca per substituir en Joan Bauçà en la Delegació de Comunicacions Socials. I des del 91 fins ara he estat a Can Pastilla.

Ara estic a St. Miquel, ajudat per Pau Oliver, Joan Trias i Sebastià Planas.

Quins són els teus projectes pastorals?

Convertir la parròquia de St. Miquel en un lloc d'acollida i pregària. Hem canviat la il·luminació per adaptar-la a aquest fi i hem posat una música de fons, molt inspiradora.

Som ben conscient que St. Miquel és una parròquia molt concorreguda i vull que la gent s'hi senti bé i tengui ganes de pregar-hi.

Com veus l'Església actual?

La veig amb llums i ombres. Mai hi havia hagut tanta vida, però també hi vaig molta por de manifestar-se com a

cristians. Avui predomina la laïcitat, especialment a Mallorca.

Però estic convençut que hi ha més del que sembla.

Sé que has tengut problemes de salut. Com estàs ara?

Sí, fa 8 anys que m'operaren d'un càncer de colon. Me posaren quimio i radioteràpia i em deixaren seqüeles que em feren estar una temporada a l'UCI. Però ara tot això ja està superat.

Aquí donarem per acabada l'entrevista, prometent-li que li enviariem una revista quan sortís a llum.

Així ho farem, si Déu ho vol.

*Anto
ni*

*Ben
nasser*

* *
*

Taula rodona

Projecte home

Bartomeu Català

per *Jaume Sancho*

Me vaig sentir com avergonyit: Tants d'anys de reunir-nos habitualment tantes vegades i haver d'acabar per descobrir amb una certa profunditat el que fa en Tomeu a través d'una Taula Rodona de la Televisió !

Voldria suposar que això és només una greu mancança meva, però estic per dir que probablement això mateix passa amb bastants dels nostres condeixebles. Jo n'estic molt content de totes les reunions que fèim cada mig any, m'ho pas molt bé entre tots vosaltres, però qualche cosa em diu que alguna cosa falla, quan ens hem d'assabentar amb profunditat del que fèim o el que pensam a través de la tele...

Alguna cosa hauríem de fer al respecte, o si no, jo mateix n'hauré d'organitzar alguna de "taula rodona" pel meu compte per tal de saber com som en el fons, què fèim, i què pensam a l'hora d'ara. Estam molt units per la nostra història de fa quaranta anys, però sabem massa poc de la nostra vida dels darrers cinc...

Quan els contactes esdevenen sempre massa superficials hom pot arribar a trobar-se molt tot sol enmig de molta gent...

D'això n'hauem de parlar: En Tomeu proposa un suggeriment (v. la pàgina següent) que crec que hauríem de tenir en compte.

Veureu que al final d'aquest número de la revista vos adjunt un disc DVD amb l'enregistrament d'un programa TAULA RODONA de Canal 4 on l'únic convidat no habitual era en Tomeu Català i això li donava el marge de més d'una hora per a poder exposar el que fan actualment i el que han fet durant aquests 18 anys dins el Projecte Home. Jo hi vaig descobrir moltes coses d'aquelles que mai *no havíem tingut temps de parlar-ne...*

Esper fer-vos un servei de "sustitució" enviant-vos aquest disc.

Suggeriment

D'en Tomeu Català

“Sens dubte és molt fàcil seguir mantenint el clixé de la realitat de la nostra joventut i probablement hi ha moltes actituds que es repeteixen - els gens són els gens -, però quaranta anys són molts d’anys i sens dubte també la vivència, els problemes, com les hem afrontat, les alegries, els fracassos, les responsabilitats, fan un caramull de coses que ens han marcat i ens han fet ésser d’una determinada manera, per ventura un poc distinta a la realitat de la nostra adolescència. I cada ú de nosaltres som els gens, la història, el treball realitzat en cada ú de nosaltres, com hem assumit la vida. I això es va realitzant cada dia.

Ara record a en Miquel Nigorra que no volia de cap de les maneres que el recordassin com era quan era seminarista.

Jo crec que és molt positiu que ens veiem, encara que sigui a un nivell superficial. Per ventura hi podríem afegir una cosa senzilla com podria ésser que a cada reunió, un de nosaltres, sols un, durant deu minuts - màxim deu minuts - pogués dir i expressar el que cregués més important de la seva història, ja fossin fets, decisions, motivacions... i deixar la possibilitat d’un màxim de deu minuts més, que els altres li poguessin fer preguntes.”

Què vos pareix la idea ?

Ho provam a la pròxima trobada ?

Amb el cor en la mà

Antoni Bennassar

Neurosi Cultural

L'altra dia, llegint un llibre d'Osho (El significado oculto de los Evangelios) em vaig trobar amb unes frases que em feren pensar.

Les frases eren tretes de Teilhard de Chardin. Deia: "L'home evoluciona mitjançant el conflicte, la fricció. Així és el creixement de l'home: la complicació. Amb el conflicte es crea energia. Si colpeges dues pedres surt foc. Si et fregues les mans, electricitat. Com més evolucionada és la ment humana, més fragmentada estarà"

Aquests pensaments em feren pensar en alguns conflictes típics de la cultura actual.

Certament, el conflicte és consubstancial a la vida. Ja ho deia Freud: "Tenim un conflicte amb l'exterior des del mateix naixement".

Pero l'evolució humana ha anat fent variar l'espai i l'especificitat del conflicte.

Es ben sabut que antigament el conflicte primordial era biològic (malalties, infeccions, pestes, etc.). Ara quasi tot es cura. El "xassis" humà (l'organisme) dóna manco preocupacions que abans.

El vertader conflicte actual és psíquic: tenir de tot i no fruir de res, no tenir cap fermall i no sentir-se lliure, estar ple i sentir-se buit, estar envoltat de gent i sentir-se sol, etc.

A la nostra revista (n. 5) deia que apart del problema de l'Església que no sap com comunicar el missatge, hi havia altres circumstàncies, que no tenen res a veure amb l'Església, i que jo els identificava com a neurosi cultural. D'això vull parlar ara: d'aquesta situació existencial de l'home d'avui que se sent desengançat del seu centre, quan el riure i el plorar ja no el relaxen, quan els psicòlegs s'han d'inventar paraules noves per designar estats que abans desconeixien. Em referesc al "burn out" (Tots sabem l'anglès que ens ensenya el Sr. Caldenty i, per tant, coneixem el verb "burn")

La simptomatologia del "burn out" és un estat d'abúlia total, desgana, manca d'incentius, etc.. Se sol atribuir a la feina habitual. I avui es donen baixes laborals per aquesta simptomatologia.

Jo pens que el que crema de veritat no és la feina, sinó fer-la fora del propi centre.

El conflicte primordial, per tant, és haver perdut el centre, haver perdut el contacte amb un mateix,

Si hom es perd a ell mateix, no pot trobar sentit a moltes dimensions essencials, incloent-hi, entre aquestes dimensions, la religiosa.

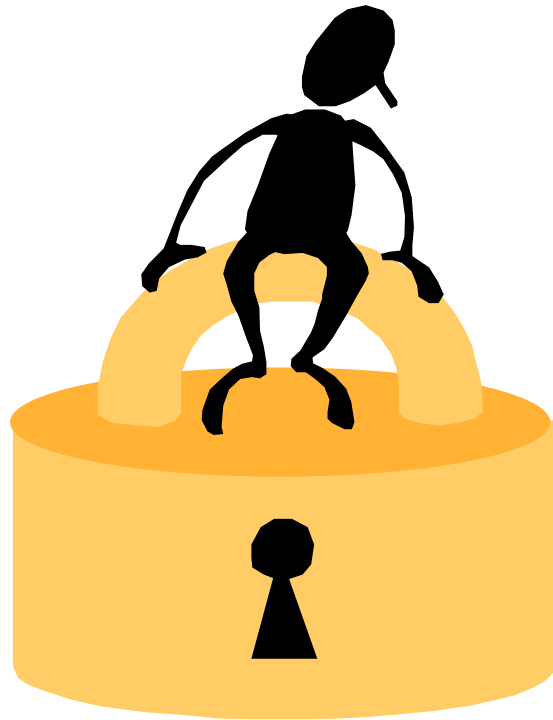
Per què estan tant de moda les tècniques de relaxació, de meditació, de zen, etc.? Per a recobrar aquest centre.

Quan es perd, també es perd la pròpia autoestima, i es fa necessari cercar defora el que no es pot trobar dintre.

La fascinació per la fama i la popularitat, que ha agafat unes dimensions enormes, és a la vegada causa i efecte d'aquesta neurosi.

Es causa en el sentit que l'exteriorització impedeix l'autopercepció i comporta la pèrdua de contacte amb un mateix. I és efecte perquè la pèrdua del propi centre indueix a cercar compensacions exteriors.

Per això avui hi ha tants d'ídols que encarnen les qualitats sobre

dimensionades que hom voldria tenir, i d'aquesta manera apagar la buidor existencial. La televisió és una bona nodridora d'aquesta actitud fòbica. Que és sinó el fenomen Beckham? Si Beckham surt en calçotets i es toca els "...", això és estimulants i estètic. Si ho fes un mortal qualsevol seria considerat una grosseria insuportable.

Els ídols no poden tenir defectes perquè compleixen una funcionalitat molt important: emboirar la sensació de buidor.

I aquí tenim l'esquizofrènia cultural alimentada per no pocs programes televisius: dues ètiques? O dues estètiques? Però la cosa no és tan fàcil ni tan innòcua.

Aquesta exteriorització neuròtica té unes conseqüències greus. Mai hom sentirà com a propis els èxits de l'ídol per molt "fan" que en sigui.

L'estructura que impedeix entrar dins un mateix té clivelles i per elles hom sent la frustració existencial que el du a sentir-se un desgraciat. Creieu-me, els psicòlegs ara tenen feina, però jo crec que en tendran molta més.

Perls, el fundador de la teràpia Gestalt, deia que la persona té 3 zones: l'externa, la interna i la intermèdia.

L'externa ens posa en contacte amb l'entorn. La interna, amb els propis sentiments, sensacions, pors, dolor, etc. La intermèdia, alimentada per la imaginació i al servei de l'estalvi de qualsevol sofriment, ens fa viure en un món apart de l'exterior i de l'interior. És una creació pròpia que, per desgracia, molta gent fa durar gran part de la seva vida, però amb un alt preu: la pèrdua de l'espontaneïtat, creativitat, emocions, etc.

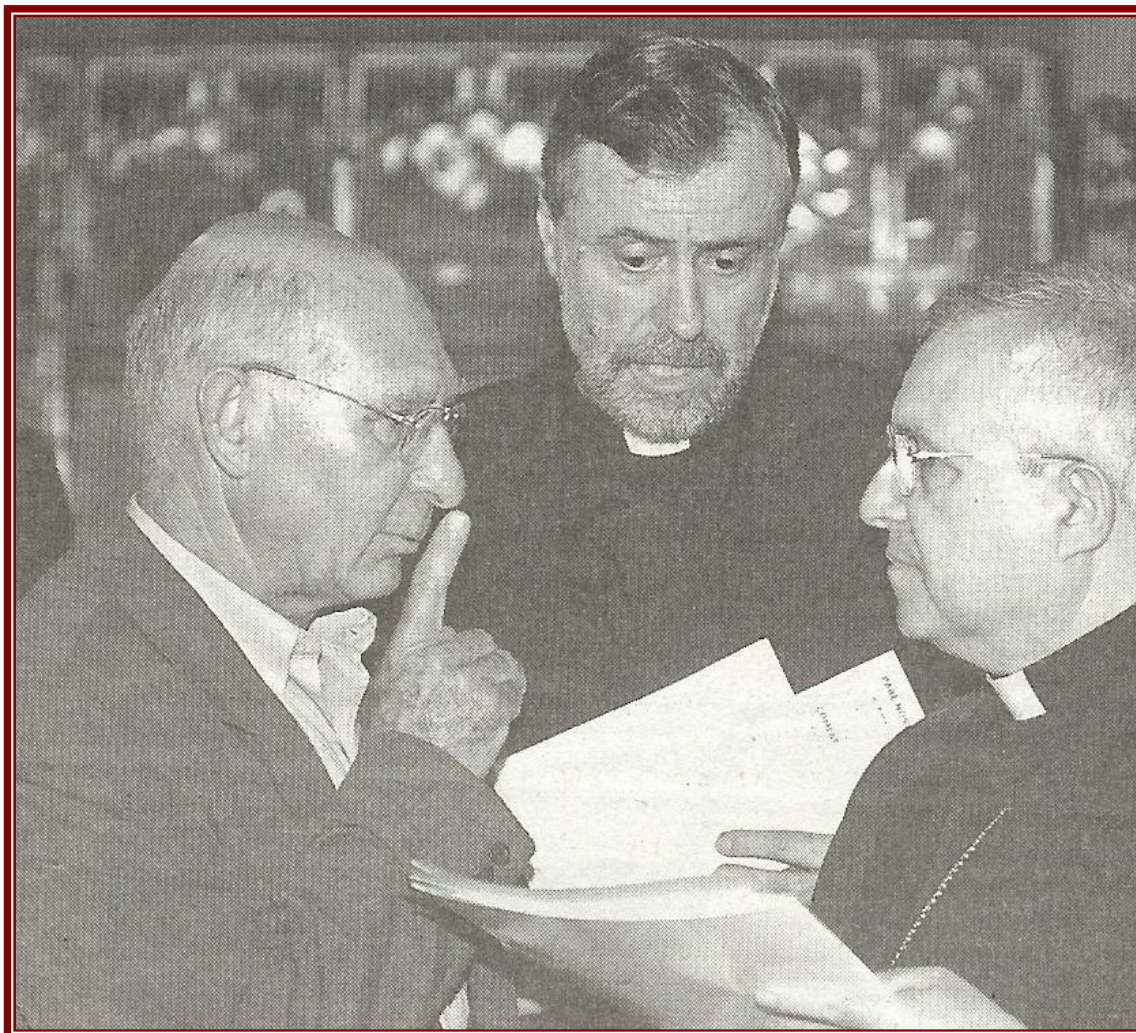
Bé, doncs, jo pens que actualment s'està eixamplant desorbitadament la zona intermèdia, que ve a tapar el descontent i la buidor, però que de pas se'n duu moltes dimensions humanes, entre elles, la dimensió religiosa.

Com es pot aturar això? No ho sé. És molt poderosa aquesta allau. Jo només veig un camí: la feina del tu a tu amb les persones, l'exemple que neix de l'autenticitat i... la ma de Déu que sap escriure dret amb retxes tortes.

A. Bennassar

Una foto sense micro...

EL MUNDO 29-06-05

Entre bromes i veres ...

Trilogia d'una foto

per Jaume Sancho Gili

... i la foto amb micro obert

"Jo..., aquestes coses..."

(v.Sord Estaques. Nit de Morts, act 1.)

*Fins aquí hem arribat...
però d'aquí no hem passat !
Estam ??*

Ai. Déu meu !

*Però... però,
JO SOM EL BISBE !
JO SOM EL BIS...*

Pxxxiit !

EL MUNDO 29-06-05

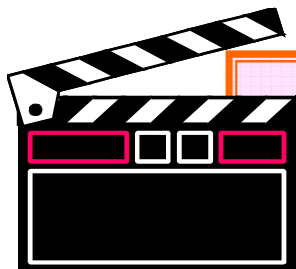
Sense títol...

perquè, entre dos possibles,

" El traspàs de collets " o " I veuràs Porto-Pi "

que cadascú esculli el que li sembli més adient.

No ha estat en cap moment la meva intenció ferir la sensibilitat de ningú. Si algú se sent molest, li deman perdó, i li deman també que arrenqui la fulla i la recicli. I tots contents. La vida m'ha anat ensenyant que la verdadera i sana superació del pessimisme no se troba mai ni en l'optimisme ingenu ni tan sols en el realisme cru, sinó en l'humorisme benivolent. Aquesta foto és de **CARA INTERCANVIABLE**: Quan estigueu molt empenyats, provau de retallar una foto vostra i posar-la en el lloc de la de n'Andreu: Diuen que això evita crims.

... Ja està bé de foto ... !!!

“Com seria el món, si es poguessin llegir els pensaments ...!”

Fins aquí hem arribat...

però d'aquí no hem passat !

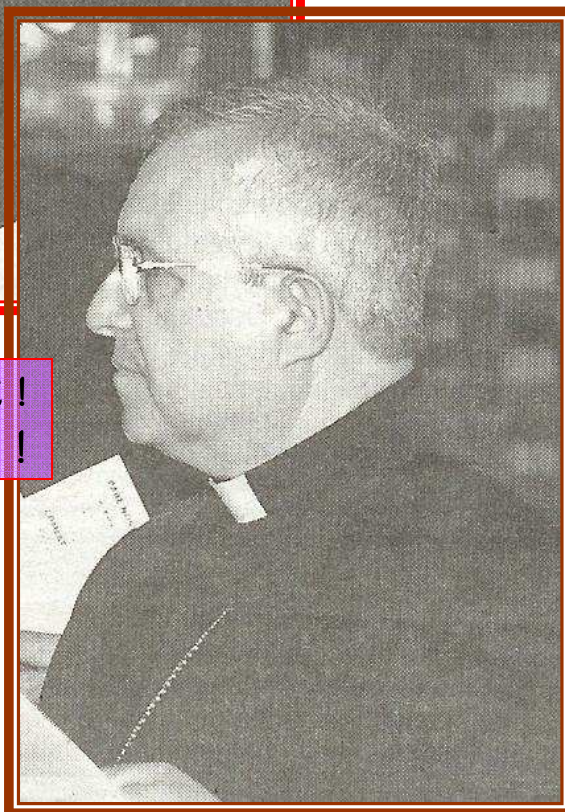
Estam ??

“Jo..., aquestes coses...”

«« Ai, Déu meu ! »»

*Però... però, JO SOM EL BISBE !
JO SOM EL BISBE !*

llàstima !

Au, adéu !!! J. Sancho

Aquesta fulla és també arrencable.

Notícies i avisos

J. Sancho

En Peptoni

Com tots sabeu fa una mesada que es nostre estimat Peptoni Fuster va haver de ser ingressat a sa Policlínica Miramar per unes complicacions de sa seva malaltia i, a s'hora de sortir aquest número de sa revista, encara és allà.

Me diu que ha rebut moltes telefonades i visites de part vostra que l'alegren molt i me comana que en nom seu vos doni ses gràcies a tots.

Una forta abraçada de part seva.

Pròxima reunió de condeixebles

Vos record a tots que sa pròxima reunió serà, tal com quedarem, altra volta **a Palma, a can Joan Bauzà, dimarts dia 28 de Desembre a les 21.**

Com férem sa darrera vegada, a les 21'15 se comanarà sopar per als qui hi siguin o hagin encarregat algú, si no poden ésser-hi d'hora, que comani sopar per a ells. Sa darrera vegada aquest sistema va anar bé i, per tant, el tornarem repetir.

Preneu-ne nota a ses vostres agendes. **ARA MATEIX !**

Agraïment als col·laboradors de s'Àlbum

“De bien nacidos es ser agradecidos” diuen es forarsters “y en eso llevan razón”...

Un grup de companys nostres se molestaren en cercar fotografies de l'any de sa picor per tal que tots poguéssim gaudir d'uns records entranyables de sa nostra joventut.

Per tot es seu interès i per totes ses molèsties que se varen prendre, en aquest número de sa revista els adjuntam una foto seva, tractada a plometa, amb aquesta incipció:

*Al nostre amic NNN
Per la seva aportació al nostre
ÀLBUM COL·LECTIU*

*Amb agraïment
Els seus companys*

Agraïment

als nostres amics per la seva aportació al nostre

ALBUM COL·LECTIU

